HET GOUDSPOOK

Oorspronkelijke roman van G DIETERLE

(8) (Vervolg.)

En de man vertelde mij tot in de kleinste bijzonderheden van de ellende die over de wereld zou komen.

De gedachte dat ik in staat was deze grootsche debacle te veroorzaken verwekte bij mij de sensatie, die een man ondervinden moet, die bij een electrische draad staat, en weet dat hij door deze aan te raken onmiddellijk een lijk is. In vele gevallen zal iemand aan den drang de draad even aan te willen raken niet kunnen ontkomen. Zoo ging het mij ook. Ik werd door een innerlijken drang gedreven om te probeeren goud te maken.

Ik leerde bij een vriend, die goudsmid was, smelten en toen ik daarin voldoende bekwaamheid had, maakte ik mijn eersten goudklomp, die een kilo woog en dien ik tot de volle waarde van 3500 Kronen verkocht.

Welk een émotie, toen ik het kleine goud-atoompje in de vloeibare metaalverbinding wierp en hoe vreemd vond ik het, toen ik werkelijk een klomp goud tevoorschijn bracht. Ik heb er wel een halfjaar mee rondgeloopen vóór ik 'm durfde verkoopen, want ik vreesde dat het goud niet echt was.

Maar toen de eerste klomp verkocht was, maakte ik meerdere klompen, later baren en nog later munten.

Millioenen aan goud heb ik op de markt gebracht en in tijd van enkele maanden was ik milliardair. Steeds vervolgde mij de angst eenmaal gevangen genomen te zullen worden en daarom bracht ik het goud aan de markt onder den aangenomen naam van Sanspays.

Ik leefde in een roes, de goudkoorts had mij aangegrepen. — In Londen werkte ik soms dagen en nachten achteréén om goud te maken en ik wist geen grooter genot dan den goudvoorraad te bekijken en de gouden munten door mijn handen te laten glijden. Maar de reactie kwam; en niet lang geleden. Een melancholische bui greep mij aan; ik gevoelde de ramp die ik over de wereld zou brengen in haar geheelen omvang; ik wilde uitscheiden met het produceeren en had het zeker gedaan als ik niet voortdurend achtervolgd was geworden. Dat achtervolgen begon me te prikkelen om nog meer goud uit te geven."

„En waar is het recept", vroeg baron Croix eensklaps.

„„Dat zeg ik niet!"

„'t Verhaal dat je ons gedaan hebt," zei de minister, „vind ik even interessant als ongelooflijk. Je begrijpt zeker wel, dat wij je voorloopig als een avonturier zullen beschouwen."

„Dat moet u weten, maar op den dag van de demonstratie zult u wel anders spreken!"

„Dank je Mullah, we willen je een fiasco besparen. Als je ons eerlijk zegt en je mededeelingen documenteert, hoe je aan het goud dat je uitgaf, kwam, dan behoef je de openbare proef niet te doen en sla je ook geen treurig figuur. Want het moet toch geen aangename naam gevoel voor je zijn, als je temidden van al die heeren moet zeggen: „Ik kan geen goud maken, ik ben maar een bedrieger." Wat is je antwoord hierop?"

„Mijn antwoord op uw vraag is mijn demonstratie!"

De magistraten keken elkaar veelbeteekenend aan.

Lecoque riep: „'t Is sterk. . . ."

„Maar noodlottig," antwoordde de Oosterling.

De justitie bleef bij haar meening dat Raja Mullah niets anders dan een avonturier was, die het geheele verhaal verzonnen had om haar op een dwaalspoor te brengen. De haute-finance deelde die meening, maar was toch allesbehalve gerust en zag den dag van de demonstratie met spanning tegemoet, want indien de Oosterling de waarheid had gezegd, zou de waarde van goud beneden de nominale waarde van ijzer dalen.

Baron Croix de la Chapelle en Lecoque maakten allerlei veronderstellingen. Doch de gedachte, dat de Oosterling de waarheid verteld had, domineerde bij hen. De indruk, dien hij bij beide gerechtsambtenaren had gemaakt, was, dat de man geen misdadiger of avonturier, doch een nobel maar hoogst excentriek mensch was. — De dag van de demonstratie was vastgesteld en zoo georganiseerd dat beiden partijen alle mogelijke loyaliteit was toegestaan.

BELGISCHE GYMNASIASTEN TE 'S-GRAVENHAGE.

Dank zij het gemeentebestuur van 's-Gravenhage werd reeds bij het begin van den oorlog aan Belgische kinderen en hoogere scholieren, die te Den Haag vertoefden, gelegenheid geschonken in het schoolgebouw op de Koningin-Emmakade onderwijs te ontvangen van Belgische onderwijzers en onderwijzeressen. De school is thans weder belangrijk uitgebreid. — Hierboven een foto van een groep der gymnasiasten; aan het aantal kan men eenigszins zien, dat de school, die onder leiding staat van de heeren Percy en Grinberg, in een bestaande behoefte voorziet. (*foto Hijmans*)

EERSTE-STEENLEGGING PADVINDERS-GEBOUW.

Zondag 21 Mei had door den oudsten padvinder George Ivens, de eerste-steenlegging plaats van het Padvindersgebouw, dat komen zal op den Kwakkenberg, even buiten Nijmegen.

De haute-finance mocht deskundigen medebrengen om het product van de proef te onderzoeken, terwijl zij den smeltoven en den kroes alsmede de grondstoffen mocht bezichtigen. De bankiers, die zeker van den uitslag wilden zijn, hadden de bepaling gemaakt dat de Oosterling de proef ongekleed zou doen, teneinde hem de gelegenheid voor een eventueelen goocheltoer geheel te ontnemen. Ook aan de eischen van den Oosterling werd in alle opzichten voldaan. Aan den eisch om de proef ongekleed te doen, dong hij niets af, doch ook van zijn kant wilde hij twee experts hebben die het door hem vervaardigde goud zouden keuren, want de haute-finance had er te veel belang bij om te chicaneeren. De grondstoffen, die uit zuiver koper, salpeter, borax en een atoompje van het geheimzinnige goed bestonden, moest hij verdeelen onder controle van gerechtelijke autoriteiten. Het atoompje zou op een wit papiertje onder een zeer sterk vergrootglas tentoongesteld worden. De smeltoven zou een cipier aanmaken, terwijl de kroes door Mullah gevuld zou worden en in den oven gezet. Wanneer het koper, salpeter en borax een vloeiende massa zou zijn, moest het atoompje eraan toegevoegd worden.

Dit laatste was een handeling, die den Oosterling verdacht zou kunnen maken, want zoodra het stofje vuur vatte, zou uit den smeltkroes zoo 'n fel licht komen, dat de aanwezigen, die niet al te sterke oogen hadden, voor enkele minuten blind zouden zijn en de booze wereld kon dan zeggen dat hij daarvan gebruik had gemaakt om de proef te zijnen gunste te doen afloopen.

Men besloot daarom dat van elke partij twee personen met brillen op van zwart glas, om de oogen te beschermen, zouden constateeren dat niets anders dan het atoompje in den kroes geworpen werd. De overige aanwezigen kregen den raad de oogen te bedekken.

Het schema werd door de justitie en door den Oosterling goedgekeurd, zoodat de dag, waarop de demonstratie zou plaats hebben, werd vastgesteld. De justitie stond nog voor een zeer geheimzinnig vraagstuk, namelijk waarvandaan de Oosterling het atoompje, dat het gewichtigste van alles was, zou halen.

Men had gehoopt dat hij gevraagd zou hebben om het te mogen halen, en dit zou natuurlijk alleen onder bewaking van de justitie mogen geschieden, doch hij had daarover geen woord gesproken en scheen er zelfs niet aan te denken zoo iets te vragen. Was dit wel het geval geweest dan was men natuurlijk van het goudmysterie veel meer te weten gekomen.

Onmiddellijk nadat men den dag van de demonstratie had vastgesteld en omdat de arrestant niet over de wijze waarop hij het atoompje zou verkrijgen had gesproken, gaf men hem een andere cel. Zijn vroegere verblijfplaats werd geheel nagezocht doch zonder eenig resultaat.

Op den morgen van den gewichtigen dag kwam Baron Croix in zijn cel en vroeg hem of hij er wel aan gedacht had, dat wel de gewone grondstoffen maar niet het bewuste atoompje aanwezig was.

Raja Mullah begon spottend te lachen en antwoordde dat daarvoor al gezorgd was.

„Geeft u mij een stukje wit papier."

Croix scheurde een blaadje uit zijn opschrijfboekje en tot zijn groote verwondering schudde Mullah uit zijn metalen drinkbeker een stofje, dat op het blanke papier niet meer geleek dan een heel klein zwart stipje.

„Dit is voldoende voor één kilo goud!"

„Weet je dat wel zeker?"

„Even zeker, als u er zeker van is, dat ik de zaak niet win, Baron Croix!"

De baron haalde zijn schouders op en Mullah vouwde het papiertje dicht en overhandigde het den rechter-commissaris met de woorden: „Leg dit bij de andere grondstoffen, ik schenk u het vertrouwen dat u het niet zult openen als ik er niet bij ben. . ."

Baron Croix boog en deelde hem mede dat zijn bewaker hem een lendedoek zou brengen om dien om te knoopen, want meer mocht hij niet aanhebben bij de demonstratie; dat was nu eenmaal overeengekomen.

't Was wel 'n malle bepaling, maar allicht zou men van verwisseling of goochel-

OPENING PORTUGEESCH ISRAËLIETISCH ZIEKENHUIS TE AMSTERDAM.

Verleden week werd onder veel blijken van belangstelling in de Plantage aan de Franschelaan te Amsterdam het nieuwe Zieken- en oude vrouwenhuis der Portugeesch Israëlietische Gemeente geopend. Onze foto geeft een groep der aanwezigen, o.w. v.l.n.r. (zittend): Dr. H. C. Pareira J. Taxeira de Mathos; Burgemeester Tellegen; wethouder J. Jitta; J. Mendes da Costa; A. Mendes da Costa. (*V.F.B.*)